

Que santa Llúcia els conserve la vista

No s'ho esperaven, allò d'Alacant. Mai no haurien pensat que al sud pel País estarien tan vives i saludables les reivindicacions culturals i nacionals valencianes. Les quinze mil o vint mil persones que participaren el dia 14 en la festiva i exemplar manifestació a favor de la llengua torbaven la visió i la lucidesa dels membres de l'executiva del PSPV-PSOE, reunits a València tres dies després de l'esdeveniment.

Admetre que el moviment nacionalista està madurant, creixent i consolidant-se a totes hores, era massa fort per a un partit que havia volgut decretar-ne la defunció fa ja

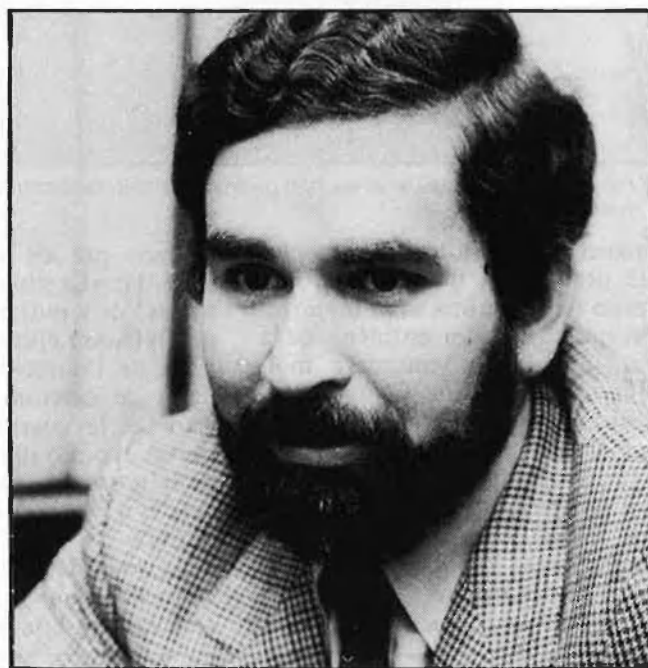

Discurs de l'ex-conseller Barceló a Alacant.

dos o tres anys. I optaren per apuntar-se cínicament, maldestrament, el punt. Es van negar a convocar i donar suport a la manifestació, però l'acte —segons la seua valoració a posteriori— constituïa un clar suport a la llei d'ús i ensenyament promoguda pel seu partit.

No hi ha més cec que el qui no vol veure. I l'executiva dels socialistes valencians, oficialment, si més no, ha decidit no entendre el que passa al seu volant, seguir mantenint la tesi que s'està fent el màxim que es podia fer —«més del que els nacionalistes es pensaven», en paraules del president Lerma— i que no hi ha res més enllà de les institucions actualment governades pel PSPV-PSOE. Es tracta d'un error de càlcul i del paradigma d'una actitud que comença a fer crisi: la que diu «no hi ha més política que la que nosaltres fem», «ni més dinàmica social de la que representem». Al carrer, però, alguna cosa es mou. I no és sols producte de l'activisme o la tossuderia.

Altres temes es ventilaven en la reunió de l'executiva valenciana del PSOE, on pareix que ara controla la situació Garcia Miralles, president de les Corts valencianes. Per exemple, s'apuntava la necessitat d'ajornar l'assumpció de les competències de l'Insalud i dels Ferrocarrils de Via Estreta (FEVE), dos dels aspectes que restaren pendents d'acord sobre la valoració econòmica i finance-

FRANCESC CUTILLAS

Segons Lerma, el procés és tancat políticament.

ra després del discutit tancament oficial del procés de transferències a la Generalitat valenciana. L'Insalud, concretament, representa un volum econòmic —de prop de 120.000 milions de pessetes— comparable al volum general de totes les altres competències de la Generalitat.

El president Lerma, una vegada més, s'apressà a puntualitzar que decisions d'aquesta mena corresponen al govern valencià i no són competència del partit. Tanmateix, és evident que no es compliran les previsions inicials i que l'Insalud i la FEVE no passaran a ser gestionades per la Generalitat valenciana a principis d'any. Tornava a insistir, a més, el president, en el fet que el procés està políticament tancat i que ara es tracta només d'acordar les dotacions econòmiques i la solució als dèficits existents a l'hora de fer la transferència de la gestió. Segueix estranyant, per tant, que no es tancàs el procés de transferències només començar, amb la signatura d'un compromís polític previ i formal de transferir tot allò que s'havia previst a l'Estatut. Hauria estat més coherent, tot i que igualment incompreensible.

Més coses. En les acaballes d'aquest any 1985, els periodistes no hem pogut dinar a casa pràcticament cap dia. Consellers, delegat del govern, president de la Generalitat i altres càrrecs i institucions han volgut celebrar els Nadals amb la premsa, entre copes de cava i plats més o menys suculents. Comentaris, anècdotes, alguna declaració curiosa, s'han deixat anar en aquest exercici de promiscuïtat gastronòmica.

Adolf Beltran

El més original ha estat, sens dubte, Miquel Doménech, conseller de Treball, que convocà els periodistes a un «desdejuni de treball» per presentar la jornada sobre «col·locació i ajuntaments», que se celebrà el passat dia 19 en col·laboració amb la Federació Valenciana de Municipis, i per explicar les línies mestres d'una política contra l'atur que el seu departament pretén desenvolupar, utilitzant al màxim les limitades possibilitats pressupostàries (recordem el retall en el finançament autonòmic), d'acord amb un criteri d'aprofitament dels fons de la Generalitat i dels fons procedents dels pressupostos de l'estat, coordinadament, de vertebració d'una política d'iniciatives locals de col·locació, de suport i foment del cooperativisme i de salvació de les grans unitats productives en crisi (com ara Imepiensa, a la Vall d'Uixó).

El conseller Doménech.

Sobre el dinar amb Lerma planà l'ombra de Disneyland volant cap a París definitivament com també l'assignatura pendent de la Televisió Valenciana i les repercus-

Incidents a la Facultat de Filologia.

sions de la imminent entrada a la CEE. Les respostes del president es mouen, però, dins un esquema tan rígid d'oficialitat i absència de matisos que poca cosa nova solen aportar.

Ciscar, el conseller de Cultura, Educació i Ciència, d'altra banda, s'havia avançat a tots en la cita amb la premsa. Però protagonitzà un incident tens, el dia 16, en

el transcurs d'un acte celebrat en la facultat de Filologia de València, en el qual es presentava un llibre d'homenatge al professor Sanchis Guarner. Una alumna demanà la paraula i intervingué per retraure al conseller la incoherència que la seua actitud davant els estatuts de la Universitat i davant la llengua catalana, en general, representava amb la seua presència en un acte en record de qui tant va lluitar precisament per la Universitat i per la llengua dels valencians. Una part del públic assistent va abandonar la sala com a senyal de protesta i van cridar consignes contra Ciscar en finalitzar l'acte.

Els reformistes, mentrestant, païen els resultats del recent congrés regional del PRD, amb la definitiva baixa d'Enrique Monsonís a Castelló, marginat de la nova executiva, i la visita, dijous dia 19, del president estatal del PRD, Antonio Garrigues, que, amb la seua presència, oferia suport als responsables valencians del partit, amb Luis Carlos Amérgo al front. Garrigues eixia al pas de les especulacions sobre el malestar entre els liberals, provinents de l'antic PDL i la resta de militants reformistes, més o menys adscrits al líder de l'operació, Miquel Roca. «El reformisme és liberal i el liberalisme és reformista», sentenciava, amb una espècie de fórmula d'alquímia que pretén ser definitiva.

Antonio Garrigues.

L'any 1985 deixa fugir, així, les últimes energies, enmig del zum-zum quotidià de la vida pública i, més o menys, dels seus constants problemes i circumstàncies. Se'n va, però, amb el dramatisme sec, punxegós, d'una mort jove. Joaquim Sánchez perdia la vida una nit freda d'aquest mes de desembre, mentre manipulava un artefacte explosiu en un carrer de Barcelona. Terra Lliure veia morir, amb ell, un altre jove, com fa poc més d'un any moria a Alzira Josep Antoni Villaescusa. I el veia anar-se'n amb la mateixa absurditat, la mateixa indiferència esgarrifada d'un poble disposat a tirar endavant la seua vida de cada dia, alié a una estratègia de lluita que paga massa car un ideal polític. Joaquim Sánchez ha mort i el seu poble no és ni un poc més ni un poc menys lliure del que ho era abans. És l'única veritat sobre aquest fet i sobre els dividendes d'una tragèdia inútil, que no ha de repetir-se, que mai no hauria d'haver estat possible.

JORDI VICENT